

SKOLAN PÅ DRAKÖN

DET STULNA GULDÄGGET

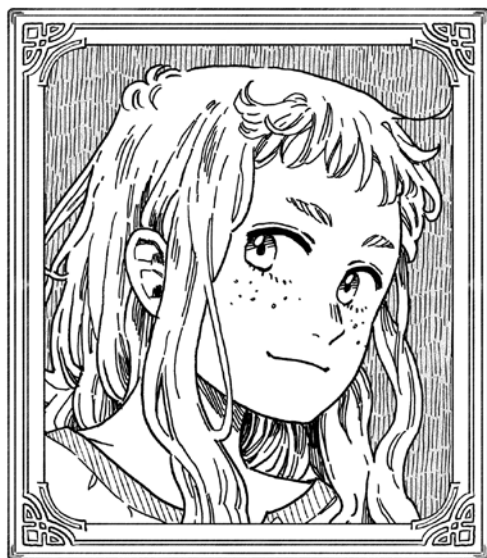

JO SALMSON ♦ LISA HARALD

**BONNIER
CARLSEN**

Matti

Tessa

Irena

Brand

**Hilenius
Linde**

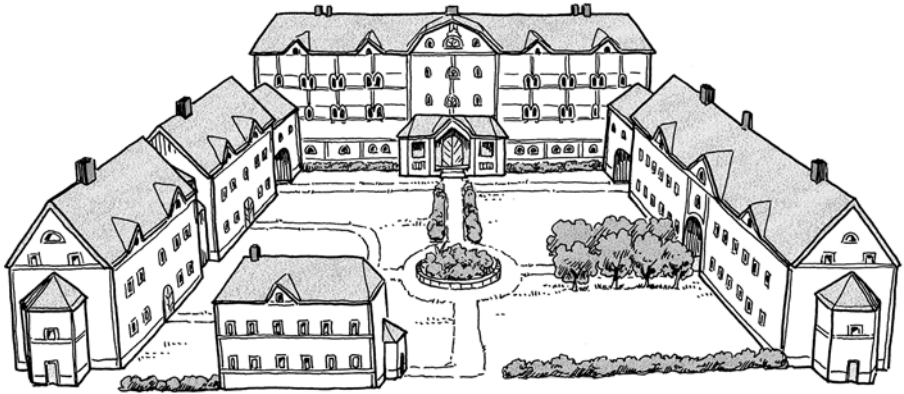

**Professor
Kantelli**

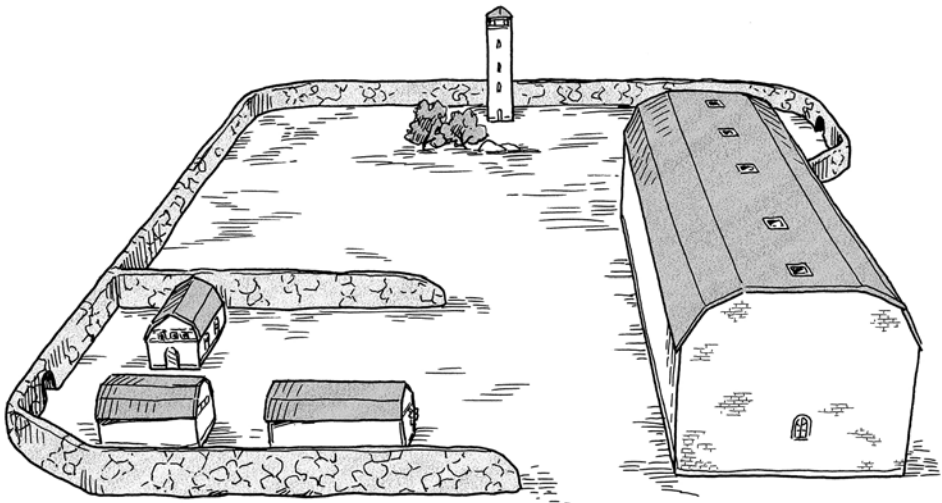
DRAKÖN

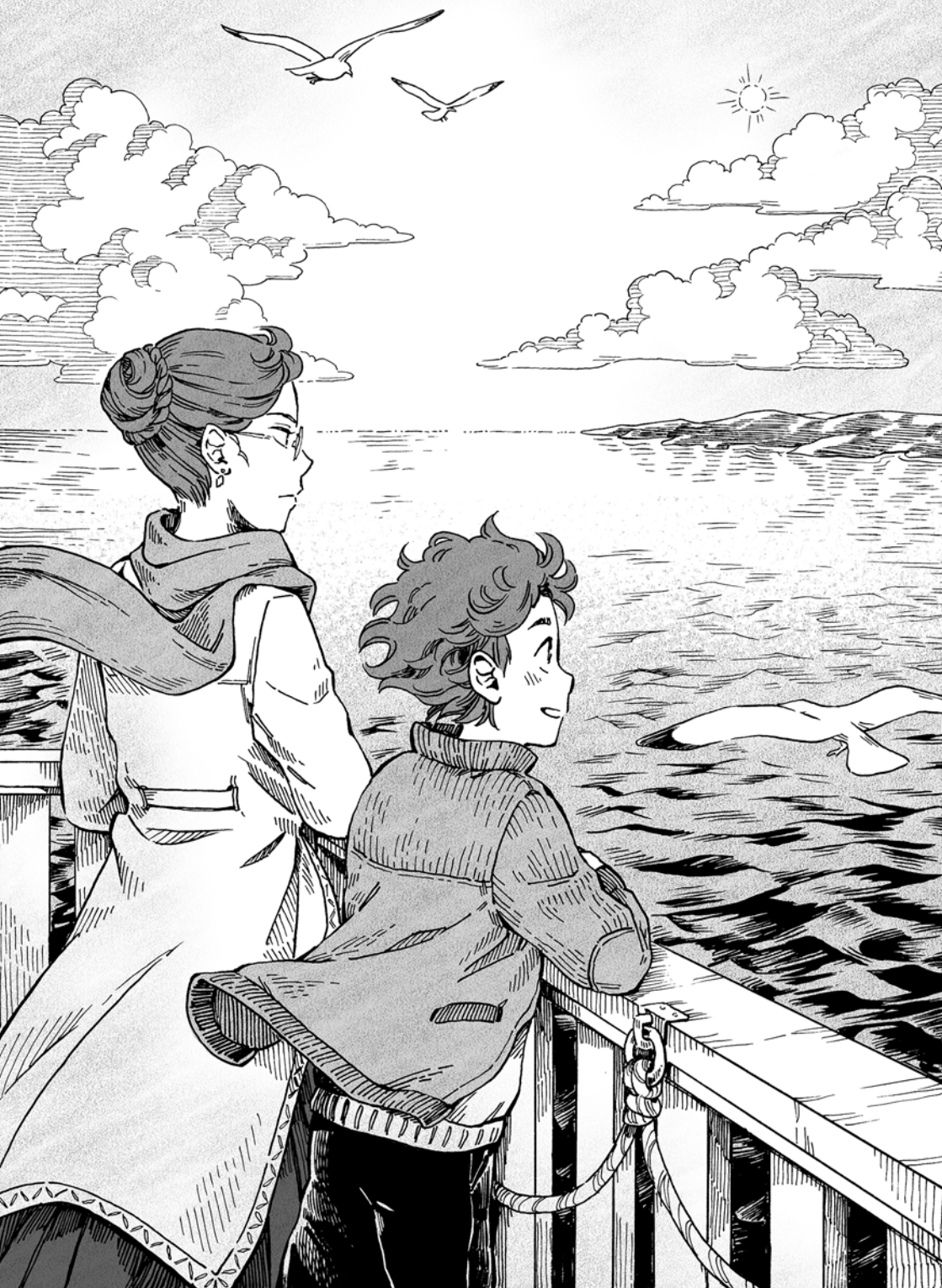
LINDE

Drakskolan

Drakstallet

KAPITEL 1

Resan till Drakön

Matti kisade mot solskenet.

Långt där ute vid horisonten kunde han se en ö höja sig ur havet. Det måste vara Drakön!

Ivrigt följde han efter sin mamma Irena ombord på färjan.

Snart skulle de vara framme vid Linde, den äldsta och finaste drakskolan i hela världen.

Det pirrade i magen av spänning.

För att få börja som elev på Linde måste man ha fyllt sexton år.

Matti var bara elva – ändå var han på väg dit!

Mattis mamma hade fått arbete som skolans rektor.

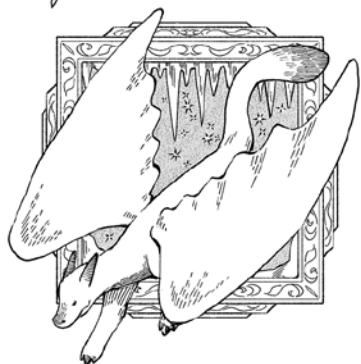
Tillsammans skulle de bo i rummen som var rektorns egna.

Lyckligt leende lutade Matti armarna mot båtens reling.

I det stora stallet på ön fanns massor av drakar, av alla tänkbara sorter: elddrakar, isdrakar, vattendrakar, stendrakar ...

Där hade till och med fötts en sällsynt spökdirake!

Det hade mamma berättat.

Matti hade bara sett en enda drake
förut. Det var en vild elddrake som
kommit flygande över Nordanvrå,
staden där han vuxit upp.

Tack och lov hade den aldrig landat.
Vilda drakar var livsfarliga! Både för
djur och människor.

Drakarna på skolan måste väl vara tama?

– Tror du att jag får hjälpa till i stallet? frågade han. Lite grand? Någon gång ibland?

– Jag vet inte, svarade Irena. Vi får se. Du måste lova att inte gå i vägen för lärarna eller forskarna.

Plötsligt verkade hon bekymrad.

– Det finns ingen annan i din ålder på ön, sa hon.

Matti tittade undrande på henne. Att alla elever var äldre, det visste han ju! Men nog måste det finnas

andra barn, vars föräldrar arbetade på skolan.

– Ingen *alls*? frågade han.

Mamma ruskade på huvudet.

– Inga barn är tillåtna på ön, sa hon.
Allas familjer måste bo här i Vindhamn.

Hon gjorde en gest mot staden som
färjan var på väg att lämna.

Matti och Irena hade anlänt hit sent
igår kväll. I mörkret hade Matti inte
kunnat se särskilt mycket.

Nu vände han sig om och betraktade
de grå stenhusen och de smala gatorna
där folk trängde sig fram mellan kärror
och hästvagnar.

Tänk om han också skulle bli tvungen att stanna här i Vindhamn, utan mamma, hos någon han inte kände!

Irena verkade förstå vad han tänkte.

– Var inte orolig, jag vägrade att ta jobbet om inte du fick följa med, sa hon. Det är du och jag, det vet du!

Hon la armen om Mattis axlar och drog honom närmare.

– På Linde finns många onödiga gamla regler! förklarade hon. Det är en av de saker jag är här för att ändra på.

Matti nickade. Så insåg han något!

– Så det finns ingen skola som *jag* kan gå i? frågade han.

– Nej, självklart inte, sa mamma. Jag får undervisa dig på min lediga tid.

Lite av pirret i Mattis mage dog bort.

Han skulle sakna att ha vänner och skolkamrater!

Kanske var det inte så roligt som han
föreställt sig att bo på Drakön.

Han visste ju hur uppslukad hans
mamma brukade bli av sitt arbete.

